

عنوان مقاله:

«خوانش واسوخت گرایانه غزلیات سنایی همراه با مقایسه آنها با غزلیات طرز واسوخت»

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ادبیات، دوره 11، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

فاطمه سادات طاهری - استادیار دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

واسوخت‌سرایی در اصطلاح به اشعاری ساده و فارغ از پیچیدگی‌های حاصل از آرایه‌های ادبی معنوی اطلاق می‌شود که روی‌گردانی از معشوق درونمایه اصلی آنها را تشکیل می‌دهد. مقاله حاضر با بررسی توصیفی-تحلیلی غزلیات سنایی با پاسخ دادن به این سوالات که آیا سنایی در غزلیات خویش به واسوخت‌سرایی گرایش داشته یا نه و در صورت اثبات این موضوع، واسوخت‌های او چقدر با موازین طرز مشهور واسوخت مطابقت دارد؟ تبیین می‌کند سنایی در قرن ششم بدون به‌کارگیری اصطلاح واسوخت در بسیاری از ابیات خود به-طورضمنی و آشکارواسوخت‌سرایی کرده‌است؛ در این راستا نگارنده با ذکر شواهد متعددی از غزلیات وی ثابت می‌کند سنایی از یک سو به دلیل سرخوردگی از معشوق زمینی و از سوی دیگر به سبب دستیابی به عشق متعالی و ابداع قلندرانه‌سرایی به اعراض از معشوق و سرودن «واسوخت‌های تمام‌عیار» که از نظر ساختار و محتوا کاملاً با موازین طرز واسوخت مطابقت دارند، روی‌آورده‌است.

کلمات کلیدی:

سنایی، غزل، واسوخت سرایی، مضامین واسوخت گرایانه، قلندرمسلکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1267135>

